

strationem a naturali ratione non suppeditari; sufficeret tamen prudenti, saltem
magnum pondus habere argumenta, et spem bonis melioris vita eximiam dare,
iustum vero improbis metum futura grauissima poena incutere. Ingentis enim
mali etiam non magna timendi ratio, ne dicam magna verisimilitudo curam
canendi excitare debet. Neque aut consensus omnium pene gentium, aut
iustum desiderium immortalitatis sperni possunt. Sed firmum argumentum
et obuium omnibus (ut cetera nunc praeteream subtiliora) praebeet ipsa diuini
Numinis agnitio, quam recte admittit auctor, et inter ipsa iuris natura funda-
menta merito collocat. Neque enim dubitari potest, rectorem vniuersi sa-
pientissimum eundemque potentissimum, bonis praemia, malis poenas destinasse,
et exsequi destinata in futura vita, quando in hac praesente pleraque impunita
impensataque transmitti constat. Itaque negligere hic futura vita curam,
qua cum prouidentia diuina inseparabiliter connexa est, et contentum esse in-
feriore quodam iuris naturae gradu, qui etiam apud atheum valere possit (de
quo alias dixi) est scientiam pulcherrima sui parte multare, et multa huius quo-
que vitae officia tollere. Cur enim aliquis pro caritatibus, pro patria, pro re
publica, pro recto et iusto, discrimen fortunarum, dignitatum, vitaeque ipsius
subeat, si euersis aliorum rebus ipse consulere sibi, et in honore atque opulentia
vitam ducere possit. Nam uni nominis immortalitati famaeque posthume, id
est rumoribus, unde nihil ad nos perueniat, vera ac solida bona posthabere,
quid aliud quam splendida stultitia fuerit? Sublimior est pleniorque disciplina
iuris naturae exposita secundum disciplinam Christianorum (de qua Praschius)
immo verorum philosophorum, quam ut omnia praesentis vitae commodis metia-
tur. Quin amplius, nisi quis ita natus institutusue sit, ut insignem in virtute
voluptatem, in vitiis molestiam inueniat (quod non est cuiusuis) nulla ratione
a magno scelere deterrebitur, quo ingentia bona impune sibi parare possit,

Sit spes fallendi, miscebit sacra profanis.

At diuinam vindictam in futuram usque vitam productam nemo fallat; eaque
firma ratio est, qua homines omnem iuris obligationem in factum traduci debe-
re intelligant, si sibi ipsis consulere velint.

Itaque neque illud admittendum est, quod insinuat auctor, quae intra pe-
ctus latitant, nec foris prorumpunt, ad ius naturae non pertinere; qua ratione
ex mutilato fine iuris naturae, etiam obiectum eius nimis contrahi manife-
stum est. Quum enim sub exitum §. 8. dixisset, iuris naturalis scita ad fo-
rum dumtaxat humanum adaptari, quod ultra hanc vitam se non ex-
tendat, mox subiicit §. 9. forum humanum circa externas tantum
hominis actiones occupari: ad ea autem, quae intra pectus latitant,
neque aliquem effectum aut signum foras producant, non penetrare,

B

neque